

MISSIONARISSEN IN HET BUITENLAND

Van macho naar huisvader

Jos CRAET zet in op catechese om de Venezolanen dichter bij God te brengen

Eveline COPPIN

Al 44 jaar woont en werkt pater Jos Craet op de parochie „Heilige Engelbewaarders”, dichtbij de Venezolaanse hoofdstad Caracas. Die parochie is drie keer zo groot als Sint-Niklaas en bestaat vooral uit sloppenwijken. Pater Jos is er verantwoordelijk voor een van de tien „kapellen” in de parochie.

–In Onze laatste missionarissen van Julien Van Remoortere getuigt missionaris Sus Gevaert: „Natuurlijk ben ik heel dankbaar om alles wat ik in de missies heb mogen leren en doen. Andere culturen geven nu eenmaal een bredere kijk op mens en wereld.” Bent u daar mee akkoord?

Zeker! De Venezolanen hebben mij al veel bijgebracht. Hun aandacht voor waarden als vriendschap en samenhang, bijvoorbeeld. Ze hebben mij ook leren relativiseren. Ik denk dat Europeanen meer lijden onder hun materiële armoede, dan zijzelf. Venezolanen zijn tevredener met wat ze hebben. De zon draagt daar toe bij, denk ik.

Eerder dan aan materiële welvaart, hebben ze nood om te leren hoe je in gemeenschap kunt samenleven. Ze wonen dicht op elkaar, waardoor ze weinig levensruimte hebben. Daardoor botst het wel eens. Ik zeg hen dan dat iedere mens „een andere wereld” is en dat elkeen het recht heeft anders te zijn.

–U vertrok met het idee om kinderen een betere toekomst te geven, maar na een twintigtal jaar bent u daarmee gestopt. Waarom?

Ik was onder meer proost bij de scouts en begeleidde groepen jongeren bij activiteiten als zang,

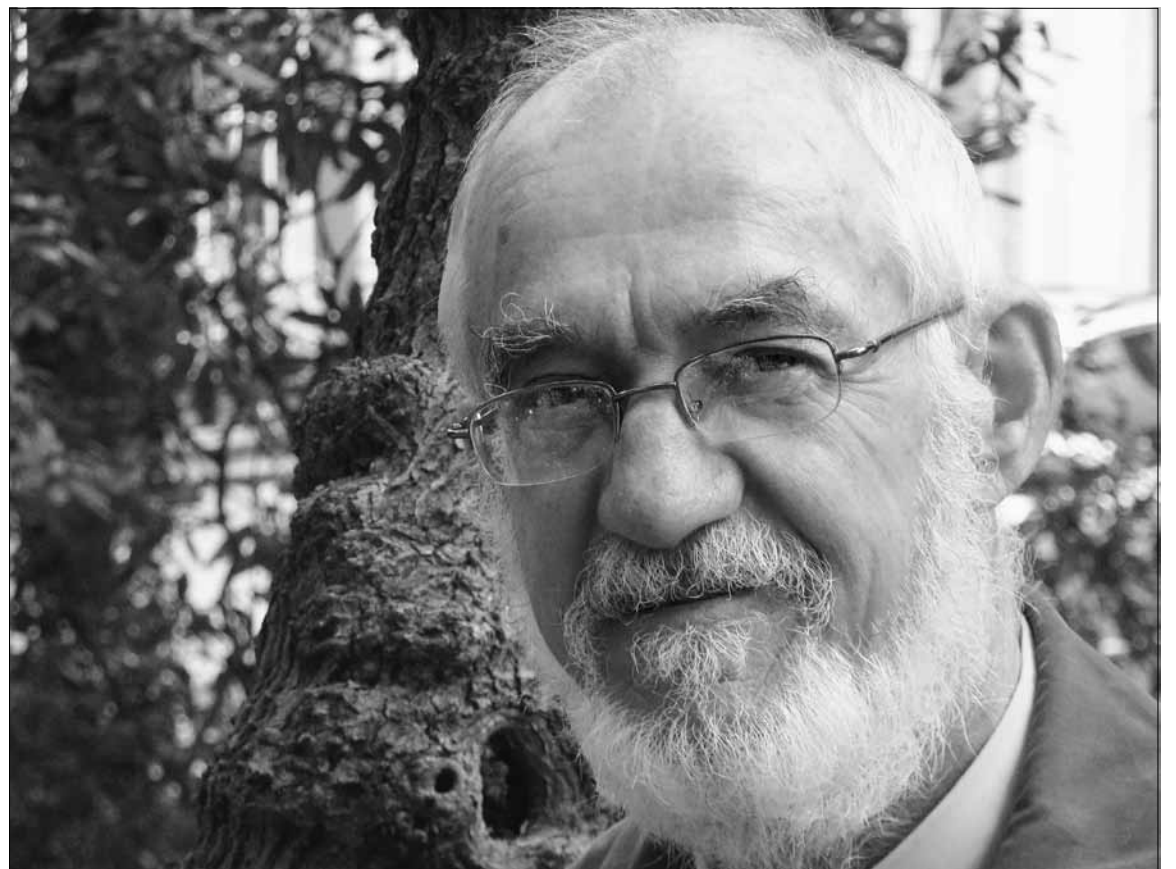
muziek, theater, film en sport. De kinderen werkten goed mee, maar werden nadien weer kinderen van de straat. Thuis gebeurde ook veel omgekeerd dan dat wij het hen geleerd hadden. Ik constateerde dat het weinig invloed had op de kinderen en zag het niet meer zitten. Ik belandde ook in een geloofscrisis.

Toen ik niet meer goed wist wat te doen, hoorde ik van een catechese-project voor jongeren en volwassenen. Ik beschouwde dit als de hand van God die op die parochie aan het werk was. Ik dacht immers dat zoiets nooit van de grond zou komen, maar dat liep echt goed. Vandaar dat ik er ook mee gestart ben.

Ik denk dat Europeanen meer lijden onder de materiële armoede van de Venezolanen, dan zichzelf.

–U zag toen in dat u beter bij de volwassenen begon?

Inderdaad! Het zijn de ouders die het moeten doorgeven aan hun kinderen. Zij zijn de eerste verantwoordelijken. Als we mensen dicht bij God kunnen brengen, dan beginnen ze hun eigen fouten te zien en anders te leven. Sommigen zeggen letterlijk: „Ik was dood en ben nu verzezen.” Zo was er een man die voor zijn verloving de catechese volgde, maar daarvoor nooit een voet in de kapel gezet had. Door de catechese liet hij God in zijn leven brengen en is hij geen macho meer, maar een liefdevolle, bezorgde huisvader. Verschillende koppels heb-

Pater Jos Craet: „Verschillende koppels hebben mij al spontaan gezegd: ‘Padre, hadden we geen catechese gevolgd bij u, dan waren we zeker al lang uit elkaar gegaan.’” © Eveline Coppin

ben mij ook al spontaan gezegd: „Padre, hadden we geen catechese gevolgd, dan waren we zeker al lang uit elkaar gegaan.” Jongeren vertelden mij ook al dat ze vroeger met drugs of wapens rondliepen en daar nu zijn van afgestapt. We zeggen niet dat drugs of wapens slecht zijn, maar vertellen hen dat God hen een nog beter leven kan aanbieden om gelukkig en beschermd te zijn. Nog veel meer dan door vuurwapens.

–Kunt u beschrijven hoe uw dag er uit ziet?

Om half zeven sta ik op en bid ik samen het morgengebed met de Salvatorianen. Na het ontbijt ga ik naar mijn kapel „Godelijk kind Jezus”. Die ligt op een hele afstand van het huis van onze congregatie. Onderweg kom ik heel wat mensen tegen en luister

ik naar hun verhaal. Ze hebben echt behoefte om in vertrouwen te kunnen spreken. Rond tien uur ben ik aan mijn kapel en lees ik in de Bijbel of in boeken over de Bijbel. Daar heb ik veel deugd aan.

Ik eet tussen elf en twaalf en nadien doe ik een siëstaatje. Daarna ga ik op huisbezoek in de *varrio* of wijk rond mijn kapel. Om vijf uur bid ik een rozenhoedje samen met vijf tot vijftien personen. De Venezolanen hebben een enorme voorliefde voor Onze-Lieve-Vrouw. Ze zeggen: „Als ’t God belijft en de maagd.” Nadien babbelt ik nog wat met de mensen of lees ik in de Bijbel.

Rond zeven uur start de Woordviering. Die vindt plaats driemaal per week en er zijn zo’n vijftien tot 35 mensen. Vier lezingen uit de Bijbel passeren de revue en we zingen ook psalmen. Na de laat-

ste lezing nodig ik de mensen uit om te vertellen hoe dat Woord in hun eigen leven waar wordt. Twee avonden per week is er voor de Woordviering ook catechese. Ik ben thuis tussen negen en tien uur. Ik besluit mijn dag door te eten en nadien te bidden. Op zaterdag en zondag vier ik eucharistie in mijn kapel. Daar kunnen zo’n 175 mensen zitten. De mis duurt een kleine twee uur en zit stampvol.

–Zou u nog kunnen aarden in België?

Niet meer. Het is een andere wereld daar. Het is zo aangenaam om door de parochie te lopen, omdat de mensen veel buiten zijn en ik er velen bij naam ken. Volwassenen en kinderen vragen mij vaak: „Zegen mij, padre.” Dan antwoord ik: „Dat God je zegent.”

Jos Craet

- **Geboren:** 24 november 1938
- **Studies:** licentiaat theologie en psychologie
- **Congregatie:** Salvatorianen
- **Op missie:** Colombia (1965-1966) en Venezuela (1966-heden)
- **Naar België:** om de vier jaar drie maanden: altijd op stap, voornamelijk om vrienden en familie te bezoeken

Overlijdens

Eerwaarde heer Jozef JACOBS is op 19 september overleden in Meerbeke in het rusthuis waar hij verbleef. Hij is geboren in Neigen op 5 mei 1934 en priester gewijd in Gent op 11 juni 1960. Hij was leraar aan het Sint-Aloysiuscollege in Ninove (1961-1993), diocesaan proost KSA-VKSJ (1979-1992), pastoor in Lieferringe (1998) en pastoor in Meerbeke (1993). Hij ging op rust op 31 augustus 2010.

Eerwaarde heer Firmin MATTHEUWS is op vrijdag 1 oktober in rust-en verzorgingstehuis Veilige Haven in Aalter overleden. Hij is geboren in Knesselare op 6 augustus 1923 en priester gewijd in Gent op 22 mei 1948. Hij was onderpastoor in Evergem-Doornzele (1948), onderpastoor in Belsele (1951), onderpastoor in

Stekene (1957), pastoor in Balgerhoeke (1972) en pastoor in Lembeke (1975). Hij ging op rust op 31 mei 2000.

Concert Sint-Machariuskerk Gent

Klassiek concert door jonge musici ten voordele van vzw Lisanga, wat in het Lingala „samenwerken in vriendschap” betekent. Congolesse zusters voeren samen met de plaatselijke bevolking projecten uit. Momenteel ondersteunt deze vzw 25 kleinschalige projecten in de gezondheidszorg, onderwijs en sociale sector voor een jaarlijks bedrag van 60 000 euro.

Het concert is op vrijdag 22 oktober om 20 uur in de Machariuskerk, Sint-Machariusstraat in Gent.

Kaarten kosten 8 euro in voorverkoop en 10 euro aan de kassa. Wie dat wenst, kan ze bestellen op 09 233 75 55. U kunt ook een bijdrage storten op 446-0250421-10 van Lisanga, Onze-Lieve-Vrouwstraat 23, 9041 Gent-Oostakker. Een gift vanaf 30 euro is fiscaal aftrekbaar.

In Wiens naam?

Markant en de Interlevensbeschouwelijke Werkgroep Gent organiseren een avond met religieuze getuigenissen. Zullen spreken: katholiek Magda Smet, overste van de Kleine zusters van Nazareth, moslim Bahattin Koçak, voorzitter van het islamitisch Dialoog- en Informatiecentrum en Wilfried De Vlieghe, oprichter en begeleider van het Boeddhistisch Centrum Gent.

Op 10 november om 20 uur de protestantse Rabotkerk, Begijnhoflaan 29 in Gent.

Christenen en islamieten

Centrum voor Christelijk Vormingswerk organiseert twee avonden over de islam. De eerste lezing titelt „Onbekend maakt onbemind. Over de identiteit van de islam”.

U komt meer te weten over de vijf basispijlers, de betekenis van de profeet Mohammed en de Koran, de verhouding tussen man en vrouw en over het al of niet verplicht dragen van een hoofddoek. Deze voordracht wordt verzorgd door imam Cemal Cavdarli, godsdienstleerkracht en ex-senator.

Een Arabische Koran. © El7Bara

„Een samenleving met Moslims in Vlaanderen mogelijk? Moslims en Christenen gesprekspartners?” zijn vragen waar professor en dokter Emilio Platti een antwoord op zal proberen geven de week nadien.

De eerste lezing vindt plaats op 14 oktober en de tweede een week later. Ze starten om 19.30 uur in CC De Poort, Markt 27 in Wetteren. Prijs: 5 euro per avond.

Kiezen voor advent

Advent wordt niet vanzelf een stille tijd van verwachting

- ▶ Advent is afgeleid van het Latijnse adventus, de komende.
- ▶ Ideeën om uw (klein) kinderen bij de advent te betrekken

Katie VELGHE

Nog even en de kerstdruk slaat weer toe: de jaarlijkse speurtocht naar de mooiste kerstkaarten en de origineelste geschenken, mooie wensen schrijven, de kerstboom versieren of een krans aan de deur hangen, mensen uitnodigen... en opeens is het allemaal weer achter de rug. Alleen een berg afwas herinnert nog aan de voorbije periode. Was dit nu advent?

Advent is afgeleid van het Latijnse adventus: de komende. Het is een tijd van stil worden en verwachten, van voorbereiden en leven naar het kerstfeest toe. Advent wordt echter niet vanzelf een stille tijd van verwachting. Integendeel, als we de dingen op hun beloop laten, raakt elke minuut als vanzelf gevuld. Advent is een keuze. We kiezen ervoor tijd vrij te maken om Hem te verwachten en kunnen ook proberen het hele gezin daarbij te betrekken. Dat lijkt niet zo gemakkelijk, omdat een gezin bestaat uit verschillende mensen met soms andere manieren van geloven. Kunnen we echt samen advent ervaren?

Het is goed als verscheidene gezinnen bij elkaar te rade gaan. Een leuke manier om concrete adventstips te verzamelen, is door een adventskransje te organiseren. Nodig in november een paar mensen uit, van wie u weet dat ze ook zinvol

vorm willen geven aan de advent en wissel ideeën uit. Zo'n adventskransje is niet alleen inspirerend, maar je bemoedigt ook elkaar om de advent anders te beleven.

Had u bijvoorbeeld al gehoord van een adventstafeltje? Jonge en oudere kinderen kunnen hier hun creativiteit volop uitleven. Een vrolijke adventskrans, takkengroen, een mooie kaart en andere versieringen herinneren ons dagelijks aan „Hij die komt”. Ook verwijzingen naar een engagement voor wie minder heeft, kunnen op dit tafeltje een plaats krijgen.

In sommige gezinnen met jonge kinderen verschijnt de kerststal al bij het begin van de advent in de woonkamer, maar Maria en Jozef maken eerst nog een lange tocht over vensterbanken en kasten, alvorens ze op kerstavond in de stal belanden. Jonge kinderen vinden het heel spannend waar de reizigers de week nadien zullen aankomen.

In vele gezinnen gaat men tijdens de advent op zoek naar een extra engagement. We willen oog hebben voor de noden om ons heen en antwoorden door tijd, kleren, geld of aandacht te geven. Dit zijn de geschenken die het kerstkind het liefst heeft – onze liefde voor elkaar – en tenslotte is Kerst nog altijd Zijn verjaardag.

Engel voor gezinslid

Of waarom niet met het hele gezin op de adventszondagen een contemplatieve dialoog voeren? U herleest langzaam en aandachtig het evangelie van die dag en iedereen schrijft op een vel (boter)papier het woord of de zin die heel bijzonder aanspreekt. Deze niet-moraliserende omgang met een Bijbeltekst spreekt vaak ook jongeren aan. Het papier wordt

Op een adventskransje kunt u ideeën uitwisselen met mensen waarvan u weet dat ze ook zinvol vorm willen geven aan de advent. © IDGP

daarna tot een cilinder gebogen en daarin komt een kaars in een glazen potje. De woorden lichten op en herinneren iedereen dagelijks aan het heel bijzondere van deze tijd.

Adventskalenders heb je in allerlei vormen en vaak geven ze elke dag van de advent wat meer diepgang, met teksten en tekeningen op kindermaat. Maar je kunt er ook zelf een maken met de kinderen. Bij sommige gezinnen wordt er een fraaie papieren kalender in elkaar geknutseld, bij anderen hangt er een bonte verza-

meling sokjes aan een wasdraad. Elk sokje bevat een opdracht en een snoepje. En natuurlijk hebben de opdrachten te maken met groeien in liefde voor elkaar.

Een andere speelse manier om deze liefdevolle sfeer vorm te geven is het engelen spel. De namen van alle gezinsgenoten gaan in een grote doos en iedereen trekt een naam. Voor die persoon zal hij of zij tijdens de advent „engel” spelen: extra vriendelijk en geduldig zijn, eens een leuke attentie onder het hoofdkussen leggen of een klus ongevraagd overnemen.

Op het kerstfeest probeer je te raden wie jouw engel is geweest. Je kunt dit spel ook uitbreiden met grootouders of andere mensen met wie je vaak contact hebt.

Zo wordt de advent ons geschenk voor het kerstkind. En zoals altijd zullen we vaststellen dat we zelf veel meer ontvangen hebben.

Heeft u een goed idee voor de advent? We maken er graag ruimte voor in de publicaties van Gezinspastoraal. Mail het naar han.koole@ccv.be of katie.velghe@kerknet.be.

© Frank Bahnmueller

Roep om vrede!

Vrede. Dat willen deze mensen heel erg graag. Dat laten hun handen en de vlag duidelijk zien. In Ledeberg, bij Gent, kwamen in het Keizerpark zo'n driehonderd mensen bijeen voor „Masters of Peace”. Daarmee werd de 21^e Vlaamse Vredesweek officieel op gang getrokken. Maatschappelijk kwetsbare jongeren drukten zich uit via graffiti, rap, hiphop en reggae voor een „cultuur van vrede”. Daarna gingen ze - gelukkig - allemaal heen in vrede.

Dat de jongeren zich uitdrukten voor een „cultuur van vrede” was niet toevallig. In 1999 riepen de Verenigde Naties de afgelopen tien jaar immers uit tot het „Internationaal Decennium voor een Cultuur van Vrede en Geweldloosheid voor de kinderen van de wereld”. Op het einde van dit decennium koos de Vlaamse Vredesweek nogmaals uitdrukkelijk om die „Cultuur van vrede” voorop te stellen. (EC)